

Μέγας κοχλίας. Συνών. βουνήσιος **B 1**, βουνίτης **2**.

βουνοχώρι τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνὸ καὶ χωριό.

Χωρίον ὀρεινόν.

βούνωμα τό, Καλαβρ. (Μπόβ.) βούνωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βούνωμαν < ἀμαρτ. βουνώνω, ὁ παρὰ Δουκ. (λ. βουνί).

Βουνάρωμαν **1**, ὁ ἰδ.

βούρα ἡ, Ἡπ. (Δρόβιαν.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.).

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βέρα, ὁ ἐκ τοῦ Βενετ. vera. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. **12** (1946) **7**.

1) Ἡ κοιλότης τῆς χειρός, δρᾶξ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἡ βούρα μ' ἐκνέστην, κάποιος παράδας θὰ δὲ με (αἰσθάνθηκα κνησμὸν εἰς τὴν παλάμην, κάποιος θὰ μοῦ δώσῃ χρήματα, πρόληψις) Χαλδ. || Φρ. Δίγω μὲ τὰ βούρας (ἀφειδῶς) Κοτύωρ. Συνών. φούχτα. **β)** Ὁση ποσότης πράγματός τινος δύναται ἐφάπαξ νὰ περιληφθῇ εἰς τὴν δράκα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἐγὼ βούραν ἄλας, δύο βούρας ἀλεύρᾳ κττ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. Συνών. βουρέα, χερέα. **γ)** Ἐν τῇ ταλασιουργίᾳ τὰ ὑπολείμματα τοῦ κανναβίου τὰ συναγόμενα εἰς τὴν δράκα τῆς χειρὸς ἐκ τοῦ λαναρίου διὰ νὰ ξανθοῦν ἐκ νέου Πόντ. (Κερασ.) **2)** Μέρος βαθὺ Ἡπ. (Δρόβιαν.).

Πβ. βέρα **(1)**.

βούρᾱγμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) βούρᾱσμαν Πόντ. (Τραπ.) βουρίαγμαν Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουράζω.

Τὸ δρᾶττεσθαι διὰ τῆς χειρὸς. Συνών. βουρεᾱσιμον, φούχτισμα.

βουράζω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούρα.

Πιάνω μὲ τὴν δράκα, δρᾶττομαι: Ἐβούρασα τὸ ξύλο. Συνών. βουράζω **1**, φουχτιάζω.

βουράζω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Μέσ. βουράσκομαι Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ.) βουράσκουμαι Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) βουράγνουμαι Πόντ. βουράχνουμαι Πόντ. (Οἶν. κ. ἄ.) βουράχκουμαι Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βουριάζω < οὐσ. βούρα.

1) Βουράζω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βουράσκουμαι τὰ λιθάρεῶ - τὰ χώματα κττ. Τραπ. Χαλδ. Ἐβουράσταν τὰ μαλλία μ' (μὲ ἤρπασεν ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς) Κοτύωρ. **β)** Δίδω μὲ τὴν φούχταν Πόντ. (Χαλδ.): Ἐβουρίασεν ἄτον τὰ λίρας (τοῦ ἔδωσε μὲ τὴ φούχτα τὰς λίρας).

2) Ξαίνω ἐκ νέου τὰ ὑπολείμματα τοῦ κανναβίου τὰ συναγόμενα ἀπὸ τὸ λανάρι Πόντ. (Κερασ.)

βουρακῶ Ρόδ.

Ἐκ πεποιημένης τινὸς λέξεως βουράκ δηλούσης βόμβον, θόρυβον κττ.

1) Ἐπὶ κωνόπων, βομβῶ: Βορακοῦν οἱ κοννούλ-ποι.

2) Ἐπὶ χοίρων, γρυλλίζω.

βουράσιμον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουράζω.

Βούρᾱγμαν, ὁ ἰδ.

βούρας ὁ, Ρόδ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἐντομον βομβοῦν.

βουράσκουμαι, ἰδ. βουράζω.

βουρβούκι τό, Χίος βουρβούκ' Θεσσ. (Ζαγορ.) Σάμ. βουρβούτσι Θεσσ. (Ἀλμυρ.) βουρβούτσι Σκῆρ.

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου βουρβ καὶ τῆς καταλ. - ούκι.

1) Πλησμονὴ πράγματός τινος, μέγα πλῆθος (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ θορύβου τοῦ προσερχομένου ἐκ τῆς πληθύος ζωυφίων, ἐντόμων κττ.) ἐνθ' ἄν.: Μῆλα βουρβούκι Χίος Κορροῖ βουρβούτσι Ἀλμυρ. Ψέρα βουρβούτσι (ψέρα=ψεῖρα) Σκῆρ. **2)** Μετων. ἄνθρωπος ταχέως ὁμιλῶν καὶ διὰ τοῦτο ἀκατάληπτος Θεσσ. (Ζαγορ.)

βουρβούλα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Γέρμ.)

Λέξις πεποιημένη.

1) Πηγὴ ἀναβλύζουσα Πελοπν. (Γέρμ.) **2)** Ἡ βλέννα τῆς ρινὸς Κρήτ.

* **βουρβουλάδα** ἡ, βουρβουλ-λάδα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβουλᾶς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄδα **(1)**.

Φαγητὸν ἀπὸ χλωρὰ κουκκιά, τὰ ὅποια παρασκευαζόμενα λαμβάνουν τὸ σχῆμα βουρβουλᾶ, λείμακος.

βουρβούλακας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς καταλ. - ακας.

Σκωπτικῶς ἄνθρωπος ἀφίνων τὴν μύξαν του νὰ καταρρέῃ. Συνών. βουρβούλης, βουρβουλιάρης.

βουρβουλακιάζω Κρήτ. Κύθηρ. κ. ἄ.—Λεξ. Βυζ. βουρβουλακιάζω Νάξ. (Φιλότ. κ. ἄ.) βορβολακιάζω Θράκ. βουρδουλακιάζω Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βουρβουλᾶκι < βουρβούλα.

1) Παράγω βορβορυγμοὺς Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Φιλότ. κ. ἄ.): Βουρβουλακιάζου δὲ νερὰ Κρήτ. Βουρβουλακιάζουτε τ' ἄδερᾶ μου Φιλότ. κ. ἄ. Συνών. βουρβουλακῶ **3**, βουρβουρεύω **1**, γουργουρίζω. **2)** Εἶμαι ἄφθονος, βριθῶ, ἐπὶ μικρῶν ἐν γένει ζωυφίων, ἐντόμων, σκωλήκων κττ. κινουμένων καὶ θορυβούντων (ἡ ἐννοία τοῦ πλῆθους ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ θορύβου) Θράκ. Κύθν. κ. ἄ.—Λεξ. Βυζ.: Οἱ ψύλλοι - τὰ φίδεα βορβολακιάζουσι Θράκ. Συνών. βαρβαλ-λάσ-σω, βουρβουλιάζω **1**, βουρβουρεύω **2**, βουρβουταρίζω, βουρβουτίζω.

βουρβουλᾶκισμα τό, Κορ. Ἀνέκδ. Λεξιλ. **16**.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρβουλακιάζω.

Βορβορυγμός. Συνών. γουργούρισμα.

βουρβουλακίδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βουρβουλᾶκι < βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἰδα.

1) Τὸ μεθ' ὁρμῆς ἀναβλύζον ὕδωρ. **2)** Πομφόλυξ, φουσαλὶς ὕγρου.

βουρβουλακῶ Θήρ. Κρήτ. βουρβουλ-λακῶ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βουρβουλᾶκι < βουρβούλα.

1) Ἀναβλύζω, ἀναδίδω ὕδωρ μεθ' ὁρμῆς Κρήτ.: Τὸ χωράφι βουρβουλακῶ. **2)** Βράζω, κοχλάζω Θήρ. Κρήτ.: Βουρβουλακῶ τὸ νερὸ 'ς τὸ τοικάλι. **β)** Παράγω φουσαλίδας Κρήτ.: Τὰ στράφυλα βουρβουλακοῦνε (στράφυλα=στέμφυλα). **γ)** Παράγω βορβορυγμοὺς ἐν ὕδατι Κρήτ.:

Ἄφορδακός βουρβουλακῆ ἔς τὸ γόλυθο (ἄφορδακός=βάτραχος, γόλυθος=λάκκος μέγας με νερό). 3) Βουρβουλακιάζω 1, ὁ ἰδ., Ρόδ.: Βουρβουλ-λακῆ ἡ κοιλιά μου.

βουρβουλᾶς ὁ, Ἰκαρ. βουρβουλ-λᾶς Κύπρ. βουρβουλ-λᾶος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾶς.

Λεῖμαξ, κοχλίας γυμνός ζῶν ἐν ὕδασι ἢ ὑγροῖς τόποις.

βουρβουλᾶ ἡ, Ἡπ. κ. ἄ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούρβουλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾶ.

1) Τὸ φυτὸν κράταιγος ἢ πυράκανθα (crataegus pyracantha) τῆς τάξεως τῶν ροδωδῶν (rosaceae). 2) Τὸ φυτὸν ράμνος ἢ εὐθραυστος (rhamnus frangula) τῆς τάξεως τῶν ραμνωδῶν (rhamnaceae). [**]

βουρβουλεῖο τό, Θράκ. (Σηλυβρ.) βουρβουλεῖον Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - εῖο.

Μέγα πλῆθος (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ θορύβου, τῆς βοῆς) ἐνθ' ἄν.: Βουρβουλεῖον πέριξ Ρόδ. Βουρβουλεῖον μικροί.

βουρβουλήθρα ἡ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βουρβουλῶ, δι' ὃ πβ. βουρβουλίζω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ῆθρα.

1) Φυσαλὶς κοχλάζοντος ὕδατος ἐνθ' ἄν.: Τὸ νερὸ κάνει βουρβουλήθρες Κίτ. Μάν. Συνών. μπουρδουλήθρα.

2) Μεταφ. λόγος στομφώδης καὶ κενὸς ἐννοίας Λεξ. Δημητρ.

βουρβούλης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ῆς.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου καταρρέουν αἱ βλένναι τῆς ρινός, ὁ κορυζῶν. Συνών. βουρβούλακας, βουρβουλίαις, μύξης, μυξίαις.

βουρβουλητό τό, ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 45.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρβουλῶ, δι' ὃ ἰδ. βουρβουλίζω.

Βουρβουλητός, κοχλασμός, θόρυβος ὕδατος: Τὰ βουρβουλητὰ τοῦ ποταμοῦ.

βουρβουλᾶ ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾶ.

Πλῆθος, ἀφθονία, πλησμονὴ πραγμάτων.

βουρβουλιάζω Θεσσ. (Μαγνησ.) βουρβουλιάζω Ρόδ. (Σάλακ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβουλιά.

1) Εἶμαι πλήρης πραγμάτων τινος Ρόδ. (Σάλακ.): Ἐβουρβουλιάξεν ὁ τόπος τὰς πέριξ. 2) Βουρβουλιάκιάζω 2, ὁ ἰδ., Θεσσ. (Μαγνησ.): Ἐς τὸ τυρὶ βουρβουλιάζουν τὰ σκουλήκια.

βουρβουλαίνω Πελοπν. (Μεσσ.) βουρβουλαίνου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα.

1) Ἀναβλύζω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Βουρβουλαίνει τὸ λάδι ἀπὸ τὸ δεινὸν Κίτ. Μάν. 2) Παράγω φυσαλίδας Πελοπν. (Μεσσ.): Ἐπεσε κατὰ τὸ νερὸ καὶ βουρβουλαίνει.

βουρβουλιανός ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ιανός.

1) Τὸ ἔντομον χρυσοκάνθαρος (ὅπερ χρησιμοποιούμενον ὡς παίγιον παράγει θόρυβον). Συνών. βαβούλα (1) 1, βούρβουλος. 2) Ἐπιθετικ., πράσινος: Βουρβουλιανὸ βρακί.

βουρβουλίαις ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ιαίς.

Βουρβουλίης, ὁ ἰδ.

βουρβουλίζω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κρήτ. Προπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα.

1) Ἀναβλύζω, ἀναβρύω μετὰ τινος φλοίσβου Κρήτ. Προπ. β) Μετβ. μαγειρεύω (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ κοχλάζοντος ὕδατος κατὰ τὴν βράσιν) Κρήτ.: Ἐβουρβουλίσαι δὲ τρεῖς πατάτες νὰ φάμε. 2) Βρίθω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.): Βουρβουλίζω μέσ' ἔς τὴν ψεῖρα.

βούρβουλο τό, Ἡπ. βούρβουλου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βράβυλον = εἶδος ἀγρίου δαμασκηνου. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Ὀρολογ. Δημῶδ. 7. [**]

Ἄκαρπος τῆς βουρβουλιάς.

βούρβουλος ὁ, Σίφν.

Λέξις πεποιημένη.

Βουρβουλιανός 1, ὁ ἰδ.

βουρβούνα ἡ, Ἡπ.

Λέξις πεποιημένη.

Στρομβος παιδιᾶς. Συνών. βουρβούρα 2, βουρβούρι, βουρβούρω, βουρβούτι, σβούρα.

βουρβούρα ἡ, Θεσσ. Κρήτ.

Λέξις πεποιημένη.

1) Θόρυβος ἐκ τῆς κινήσεως πραγμάτων τινος παραγόμενος Θεσσ. β) Θόρυβος γενικῶς Κρήτ.: Πρᾶμα δὲ δορεῖς νὰ κάνης μετὰ τὴν βουρβούρα. Ν' ἀφήσης τὴν βουρβούρα καὶ νὰ κάνης τὴν δουλειά σου. 2) Βουρβούνα, ὁ ἰδ., Θεσσ.

βουρβούρι τό, ἀμαρτ. βουρβούρ' Θράκ. (Σουφλ.)

Λέξις πεποιημένη.

βουρβούνα, ὁ ἰδ.

βουρβουρίζω, ἰδ. βουρβουρεύω.

βουρβουρεύω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ. Φιλιπούπ.) Θράκ. Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ. βουρβουρεύου Θεσσ. (Ζαγόρ.) Τὸ μεσν. βουρβουρεύω, ὃ ἐκ τοῦ παλαιοῦ παρ' Ἡσυχίου βουρβουρεύω.

1) Παράγω βουρβουρήματα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ. Φιλιπούπ.) Θράκ. κ. ἄ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουρβουλακιάζω 1.

β) Θουρβῶ Θεσσ. (Ζαγόρ.) Κρήτ. κ. ἄ.: Εἶδά' χει κι ὅλο βουρβουρεύει; Κρήτ. Συνών. βαρβαταρίζω.

γ) Φωνάζω Κρήτ.: Βουρβουρεύεις, δὲ βουρβουρεύεις, δὲ σοῦ δίδω πρᾶμα. 2) Ἀφθονῶ Θεσσ. (Ζαγόρ.) Πόντ. (Κερασ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 4,11 g (ἐκδ. Hesselring - Pernot) «ὁ κόρφος τοῦ βουρβουρεύειν ψεῖρας ἀμυγδαλάτας». Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουρβουλακιάζω 2.

βουρβούρω ἡ, Ἡπ.

Λέξις πεποιημένη.

Βουρβούνα, ὁ ἰδ.

